

приказваме за дъщеря ви Азъ додохъ да я
искамъ . . .

Михалаки.

Какъ? дъщеря ми? Че ти калугеръ нѣма ли да
станешъ?

Стояновичъ.

Че кога сжмъ казалъ това?

Михалаки (расърденъ).

Какъ кога си казалъ това? Изъ цѣлъ градъ за
тебе хортуватъ, че ще се калугеришъ, и отъ тебе
падатъ руски молитви

Стояновичъ.

Какъ? Кой хортува? Какви молитви?

Михалаки (показува му писмото).

А това отъ кого е? Да не е отъ мене?

Стояновичъ.

Ахъ!

Михалаки.

Какво се такъвъ уплаши? Недѣй се прѣструва . .
сичко е хубаво написано, само цалувка, любовъ и
други такива работи не трѣбва да туряшъ въ мо-
литвитѣ си.

Стояновичъ.

Понеже вече знайте сичко и мойтъ чувства къмъ
дъщеря ви сж извѣстни, то смили се! Дай ми дъще-
ря си за жена!

Михалаки.

Въвъ тебе, братушка, сатана е влѣзълъ. Ти по-
лудѣ ли? Одѣве искаше да се калугеришъ, а сега
искашъ да се женишъ. Хай иди си! . . .

Стояновичъ.